

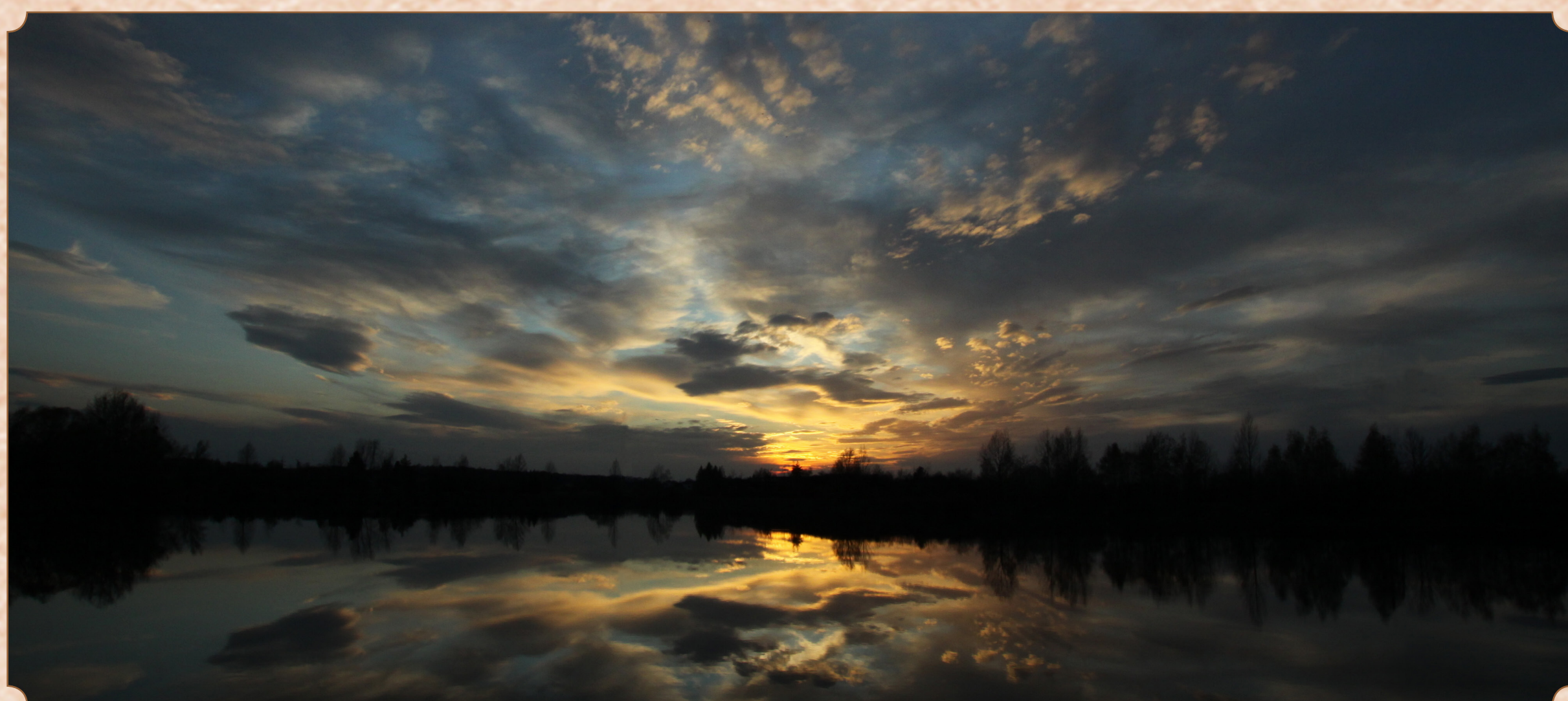
Miroslav Lysek

„Minuty ticha“

7. 6. – 26. 8. 2018

* 9. 6. 1963, Frýdek-Místek

Paskov – podvečer u rybníku Kuboň

Asi by bylo možno říci mnohé, nicméně podstata je jednoduchá. Po letech vystavování (od roku 1999), které bylo občas i poměrně intenzivní, jsem při poslední výstavě v příjemném prostředí frýdecké hospůdky U Arnošta v květnu 2011 tušil, že mi asi končí jedna fotografická kapitola. Čas brzy ukázal, že jsem se nemýlil. Fotit jsem nepřestal a snímky dělám dále. Dokonce jsem v posledních letech fotografie daleko více než dřív využil prakticky – v prezentacích nebo i v knihách. Možná také tím jsem dal svému fotografování jiný smysl a vystavování šlo stranou. Po určitém čase jsem se ale přece jen rozhodl formou výstavy poohlédnout – v podstatě zavzpomínat. Vrátit se ke chvílím a snímkům, kdy jaksi na vše bylo více času a snad logicky i více klidu – více energie pro vnímání a zaznamenávání neopakovatelné atmosféry. V součtu šlo o krásný, chce se mi obrazně říci „požehnaný“ čas – hledat, nacházet a vnímat ticho.

Když se ohlédnu ještě o něco dále, mohu si připomenout období, kdy jsem psal verše. Možná nikoli náhodou jedna z posledních básní, tuším z roku 1996, je „Minuta ticha“. Pocity ukládané do poetického skládání slov se později nemohly nepromítnout také do pohledu přes hledáček fotoaparátu. Stejně tak jako se i tento pohled nyní promítá do dalšího vnímání světa, třeba do dokumentárních fotografií. Současný pohled člověka je jakousi syntézou všeho předešlého. A tak to je zřejmě také u mne se vztahem fotografického pohledu a psaného textu, byť již uplynula řada let.

Proč tím pádem nezavzpomínat a k fotkám nepřidat též pár veršů z již zmíněné básně.

M. L., Frýdek-Místek, červen 2018

Minuta ticha

*Je vzácná a zvláštní – tolik hledaná – chvíle,
kdy člověk je průmětem dosud prožitých chvil –
v šerosvitu spektra své černé a bílé
jakoby vyzvání, aby pochopil.*

*Kde lomí se roviny protisměrných časů –
až se z těch pocitů zatají dech –,
minulost vypráví v prorockém hlasu,
v surrealistických obrazech.*

*Ten smysl, ač zdá se, že tady není,
je v každé z těch prober a zklamání –
v bolestech zrození dávného chvění –
kdy naděje vyrůstá z pokání.*

*Nekonečný prostor, který tu dýchá –
tajemnou výzvou ke souznění –
každou minutou našeho ticha –
každým krokem ke smíření.*